

По-рано селото Налбантлари било до самитѣ сливенски минерални бани, на разстояние половина километръ отъ тѣхъ, заселено само отъ българи. Тогава прѣзъ него минавалъ пѣтъ отъ Казанлъкъ за Ямболъ, но поради пакоститѣ на околнитѣ юруци, то се прѣмѣстило малко по-на високо, по билото на Караджа-Дагъ. Тия юруци сж били турски скотовѣдци-номади отъ групата тюркмени, прѣхвърлени отъ Мала-Азия. Изчезнали сж отъ сливенско и ямболско кждѣ срѣдата на XVIII-я вѣкъ. Номенклатурна слѣда отъ тѣхъ е напр. селото Ю реклери, ново-загорско.

Около Налбантлари личатъ слѣди на срѣдновековно или древно заселище. Така, на сѣверъ отъ днешното му мѣсто, при мѣстността Чадъръ-Ери, сж намирани остатѣци отъ укрѣпления и монети. Въпросното укрѣпление ще е било римско, както се види отъ хоросаненитѣ му зидове, керемиди, тухли, прѣстени сѣдове, па и отъ мснетитѣ, които Шкорпилови посочватъ да сж отъ врѣмето на Цезаръ, Траянъ, Адрианъ, Антоний, Пий, Августъ, Гордиянъ и т. н. Нека забѣлѣжимъ, че тия слѣди сж близо до минералнитѣ бани. Тѣй направеното отъ двамата налбанти село постепенно нараствало. Часть отъ селенитѣ му били ратаи на околнитѣ „султани“. Тукъ прѣданието помни подвизитѣ на сливенския войвода Злати Кокалчоолу († 1810 г.).

Прѣзъ 1830 г. налбантларци се прѣселили въ Русия. Въ селото останало само едчо сѣмейство, а отъ изселенитѣ само седемъ сѣмейства се върнали. Другитѣ се прѣснали по Бесарабия, Добруджа и силистренско. Тукашнитѣ турци почнали да се изселватъ въ 1881 г. Днесъ тукъ има само едно турско сѣмейство.

Училището му, казватъ, било отъ 1857 г., а черквата — отъ 1871 г.

Възможно е, селото, когато е било до минералнитѣ бани, да е носѣло друго име.

Днесъ с. Налбантлари брои 176 сгради и 1106 жители.

С. Николаево.

Това село е върху самия гърбъ на Караджа-Дагъ. По-рано се казвало Айя-Къой, а до скоро Екъой. Айя-